

La Veu d'Inca

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Murta, 5.—INCA.

Any III

SETMANARI POPULAR
INCA 10 DE MARS DE 1917

Núm. 115

PAGAMENT A LA BASTRETA
Un trimestre Una pesseta

EXTRACTE DE LA CONFERENCIA

DEL

M. I. Mn. Antoni M.ª Alcover

Notabilíssima i en extrem erudita fonc la Conferencia que nos donà, diumenge a vespre, aquest incansable Apòstol de la Llengua Catalana, sobre *Historia filològica* de la mateixa.

No cal fitxar-nos ara en l'eminent personalitat del conferenciant; puix fer resaltar aquí sos merits filològics, seria per demés inoportú; perquè tots—els que el coneixem, per experiència, i els qui no, per referència—sabem que en eixes matèries és mestre consumat.

Per els qui, en nostra ciutat, treballam per veure d'afiançar de cada dia més l'amor a nostre ric llenguatge maternal, ja va esser del tot satisfactori el parlament del Dr. Alcover, pronunciat en la *Diada Catalana*, no solsament per el seu fondo doctrinal, sinó també per la forma molt assequible a nostra societat, no del tot versada encara en aquest camp. Devem confessar, emperò, que la Conferencia del diumenge resultà més interessant, més instructiva; contribuint no poc an això els dos mapes que portà de Palma, un del Imperi Romà i un altre, confeccionat, amb colors, pel mateix conferenciant.

La concurrència fonc numerosa i selecta. Per les persones fins i tot medianament instruides en Geografia o Historia, fonc una bona lliçó de repas l'audició del docte conferenciant.

I dit això, entrem, sens més preàmbuls, en el còs de la Conferencia. Hem d'advertir emperò, que, ni de molt, consignerem aquí tot lo que digué Mossen Alcover. Sols ell mateix podria resumir-ho amb tota justesa.

Per més aclariment del assumpte, començà per fer una divisió entre l'*Historia interna* i l'*externa* de la Llengua. Anomenà *historia interna* a la que estodia l'estructura o basaments científics de la mateixa; i *externa* a la serie d'evolucions extrínseques que ha sofrida nostra llengua, durant el transcurs dels sigles, posada amb relació amb altres. Per no esser prolix en demasia's proposà estudiar solsament l'*externa*. De l'al-

tra, si's presentava ocasió, ja ne faria un altra conferencia apart.

Feta aquesta distinció, es remonta totuna el conferenciant a la primera llengua parlada, per venir després a assentar quin siga l'origen de la nostra. La parla primitiva—digué—és desconeguda en absolut, per la sencilla raó de que els primitius pobladors no mos deixaren cap monument escrit. Ademés, per corroborar elseu assert de que és cosa evident que en lloc se conserva la llengua primitiva, tregué a rotlo la sencilla i natural raó de les tramudances que sofreixen continuament les llengües; notant-se amb això, que aquestes tramudances son més acentuades en els pobles aon hi ha poca cultura literaria, que en els pobles cultes. I per això en els pobles incultes primitius, que no tenien entre ells formes o motllos literaris, llur llengua feia molta via, s'evoluciona i canviava amb rapidesa; i exemple d'això'n tregué amb lo que pasa entre els salvaiges: que llur llengua's muda cada 50 o 60 anys; donant-se així el cas de que, separat un de la familia per molts d'anys, quant retorna a la casa pairal no's pot entendre casi amb los avis.

Sobre això tocà també, de pas, lo de la torre de Babel. Quant Deu confongué les llengües, probablement no va fer més que permetre (lo cual cap molt bé dins els termes del seu atribut d'omnipotència) que les tramudances que, per via natural, tenien que sofrir les llengües en un espai de temps determinat, les experimentassen en un moment.

I aquí entrà ja de plè, el conferenciant, en la part més trascendental de la seua conferencia, çò és, en l'origen de la llengua catalana. Refutà als qui volen que venga del *llamosí*, fent constar la inexactitut d'això. Apelant als testimonis de l'*Historia*, afirmà que ella surt del llatí, que no és més que una casta de llatí, una derivació llatina: en una paraula, que la llengua catalana forma part de les varies llengües modernes anomenades neo-llatines, (*neos* prefixe grec que vol dir nou) com son el cas-

tellà, francès, italià, portuguès i rumà.

L'Imperi Romà—digué—se posa a creixer més i més, arribant amb ses conquestes a dominar casi tot el món conegut: tota l'Italia, Sicilia, Cerdenya, Còrcega, Espanya, la Gàlia, Germània, Britania, Nort d'Àfrica, Illiria, Grecia, Egipte, Asia, etc. I com la llengua dels romans era el Llatí, (nom derivat del *Latium*, petit districte de l'embocada del Tiber, aon se fundà Roma en el sigle VIII abans de Crist), naturalment els pobles conquistats l'havien de rebre també dels seus conqueridors, al mateix temps que rebien sa cultura, lleis i administració.

De pas, també aquí, i fent una digressió al nirvi principal del assumpte, nos enumerà les llengües primitives d'Italia: l'etrusc (de la qual va dir que era una llengua extranya, i que els seus monuments escrits no los han pogut descifrar;) l'umbric, el falisc, l'osc, el sabellic, el volsc, afins totes aquestes del llatí.

Doncs bé: Però—pregunta ara Mossen Alcover—¿s'extengué el llatí tant per l'Orient com per l'Occident? No: solsament per l'Occident, aon no hi havia llengua tan prepotent i acabada com la llatina; però no per l'Orient, per quant els pobles orientals tenien millor cultura i llur llengua i literatura eren molt més superiors que la romana.

Però llavors existien dues castes de llatí: el clàssic i el vulgar. ¿Quin acceptaren els pobles occidentals? El vulgar. No porien rebre de cap manera el clàssic, perquè aquest era patrimoni sols de aquella gran pléyade de literats i homos sabis, que l'usaren tant en la literatura com en les escoles, lleis etc; i aquest llatí s'enfonçà amb l'Imperi quant l'invasió dels barbres del Nort.

Idò tenim que acceptaren el llatí vulgar, que va anar rebent estructura, caracter diferent, no divers, a cada regió o serie de pobles. I aquí fonc quant les llengües neo-llatines se consolidaren. Totes elles eren les resultants de les evolucions del llatí, amb fisonomia general comuna; però cada qual conservant les seves particularitats—les seves variants dialectals com porem dir—les quals com més anava més grosses es feien.

Això tengué lloc entre els sigles VII al IX, en que aparegueren i's formaren les dues grans rames lingüístiques: la llengua d'oc (oc vol dir sí) o sia lo conjunt de dialectes neu-llatins del Occident de l'Europa,

dels quals és la principal branca el català; i la llengua d'òil, francès antic, parlat en el Nord de França.

I ara, som ja a nostra Península, en la que per efecte de la Reconquesta vengueren a formar-se quatre nucleus distints: Nucleu Asturià, Cantabric, Aragonès i Català.

Els sarrains famèlics de conquestes i volguent dur sa dominació fins més allà dels Pirineus, passen aquets per Catalunya —doncs, per altres encontrades les era més difícil avançar, donada l'escabrositat de les montanyes—penefren dins França, arribant fins a Poitiers, d'ont Carles Malfell les feu recular. Pepi i Carle-Many les fan passar els Pirineus i, el darrer, les prengué Girona, Vich i Manresa; i son Fill Lluís Barcelona.

Amb això queda constituïda la Marca Hispànica, que fouc una munió de pobles catalans formats per Girona, Ausona (Vich) Caserras, Solsona, Manresa, Berga i Lleida, que foren recuperats i fortificats pels Francs i d'ells n' queda encomenat el Comte Borrell. Vat-aquí perquè aquesta Marca o Estat te el caient francès. I ja tenim els fonaments dels comptats de Catalunya. Catalunya, llavors, en contacte amb els francs, vengué a formar una llengua disjunta de les altres regions espanyoles i franceses; doncs els dialectes romans d'Espanya i de França s'aplegaren amb diferents estols, de tal manera que Catalunya i els pobles del mig-dia de França feren un mateix estol ideomàtic, això és, parlaven la mateixa llengua, la llengua d'oc, separant-se de l'Espanya central i de la França del Nord.

Per últim i com a epíleg de tant abundosa conferència, entra Mossen Alcover dins la part pertanyent a nostra terra mallorquina.

Abans, nos donà definicions precises de lo que és llengua i de lo que és dialecte;—puix sobre això, digué, n'hi ha bastants que ho confonen. Llengua se diu a la forma literaria, escrita; dialecte a la manera de parlar d'una regió.

Llengua—idó—no és més que l'unificació de tots els dialectes. Per exemple: la llengua catalana universal és diu llengua, en quant és la forma comuna a totes les regions catalanes: València, Mallorca, Barcelona etc; i dialecte en quant se considera sols com una variant dialectal: el català de Mallorca, el de Barcelona etc. Ni és despectiu, tampoc—afagi—el nom de dialecte com molts se pensen; perquè com més dialectes té una llengua, més rica és aquesta.

Els motius perquè s'ha de dir *Llengua catalana* i no mallorquina, ni valenciana, estriben en que ella començà a parlar-se a Catalunya pirinaica; de Catalunya se va estendre a les Balears, Reines de València i de Murcia i a les demés regions aon la parlen encara, com son el Rosselló, Vallespir, Conflent, Cerdanya. *El Mallorquí* i el *Valencià* son paisos conquistats pel Rei

En Jaume; i per tant, aquest senyor ensempe que els seus acompanyants nos dugueren sa llengua. I aquesta fouc la catalana. Si els conqueridors fossen estat castellans, probablement noltros també parlar en castellà. Per consegüent el *mallorquí* i el *valencià* no son més que el català que es parla en abdues regions, amb ses propries varietats dialectals.

No porem acabar aquest llargarut extracte, sens abans felicitar de bon de veres al ilustre Mossen Alcover—an aquí suplir com també pasi par damunt les inexactituds que tal volta, contra nostra voluntat hagim estempades aquí—tot desitjant que l'espontani oferiment que nos va fer de venir a parlar-nos de bell nou, tengui pronta realisació.

Perque, ¡hi ha tant que aprende en dit camp filològic!...

J. A. PVRE.

Inca 9-3-17.

HENOC

A DON MIQUEL D'UNAMUNO

Et edificavit civitatem, vocavitque nomen ejus ex nomine filii sui, Henoc.

Henoc és la ciutat mare

de les ciutats d'aquest món.

Viatger, ningú sab ara

les ruïnes a ont són.

Al orient fou bastida

del carme isolat i buit

ont penja l'inútil fruit

del arbre d'eterna vida.

I dels vergers primitius

a la ciutat arribava

la remor dels quatre rius,

la remor que mai s'acaba,

i a les gèneres framesa

pel fornaveu del vident,

és la música plunyent

de la perduda bonesa.

III

Temps enrera no hi havia

fires, partions, ni tanques;

per tots, com la llum del dia,

eren els fruits de les branques.

Temps de pau i germanor,

que les families humanes

en les obertes cabanes

s'adormien sense por.

Llavors, s'alletava'l nin

als pits de la bestia brava,

i la fera'ls peus llepava

de la mare de Caïn.

En la terra, verge d'odis,

no hi havia *teu i meu*,

no hi havia furts ni codis

ni més sobirà que Deu.

Mes, la mort, sols coneguda per la sentència del cel, en el còs nafrat d'Abel mostrà l'imatge temuda.

I la sanc del primer crim, germe de l'humana guerra, fou la senyal del regim que impera damunt la terra.

Vents de maledicció els llinatges disperssaren, i els fills de Caïn fundaren la primera nació.

III

Com un formigueig oscur que l'ocult neguit enfebra, amb els cors plens de tenebra, senyaren en doble mur.

Dins el clòs, amb predes fortes bastiren murs i vivendes; varen barrotar les portes, varen cloure les hisendes

Per la lluita i la venjança forjaren el gladi agut, grillons per la servitut i citares per la dança.

La fam, que una casta irrita contra l'altra, comensà; la primera llei fou dita pel govern del rusc humà.

Hi hagué pobres i rics; les ovelles foren toses, ressonaren els repics en les forges tenebroses.

I la raça condemnada va créixer dins la ciutat, filla del crim, i fundada per Caïn, i fill del pecat.

I d'es de llevores, més que l'home contra fera, l'home contra l'home, és la llei que'n el món impera.

Joan Alcover Maspons

De «La Il·lustració Catalana»

FOC MISERICORDIOS

III

—¡Oh, bon Déu! Sent com sou tant bonadós, ¿cóm podreu permetre que una criatura vostra es recargoli al foc de l'infern?

—Vaja, Peret, no diguis tonteries. Això no ho has pensat bé. Si hi ha infern, és precisament perquè Déu és més bo, molt més bo del que tu suposes.

—Tu diràs, doncs, ¿de què'n dius bo? —Escolta. Una vegada era un amo molt ric que volia un moço, no perquè l'hagués de menester, sinó per a tenir la casa més acompanyada. I va donar veus i oferia pers

paga partir la hisenda entre el moço i un fill que tenia.

Calculau si en va trucar de gent en aquell portal i podeu ben creure que no tots por-

faven espardenyas, perquè hi anava fins el més granat d'aquella terra.

¿Sabeu de qui es va enamorar? Doncs d'un infeliç borni, geperut, carregat de miseria i gravat de la verola. Rès; li devia fer llàstima.

Se'l va emportar a casa i li va dir: «Menjaràs a la nostra taula i dormiràs a la nostra cambra, i no tindràs altra feina que cuidar les flors de mon jardí. Guanyaràs trenta duros de mesada i et deixaré la meitat de la hisenda.»

Veusaquí el tracte fet.

Mes aquell home era un deixat. Les roses del jardí s'esfullaven i les clavellines s'assecaven d'aixut perquè ningú les regava.

Si alguna flor arribava a bé, a cops la malmetia perquè l'amo no pogués collir-la. I el que és pitjor, no tenia a l'amo cap afecte i passava moltes nits fora de casa.

Mes aquell bon senyor no sabia posar-li mala cara i es va proposar fer-se'l seu de bones en bones. Cor que vols, cor que desitges. El millor tall i la millor fruita eren pel moço, i pel seu sant l'amo li regalava grans paneres de flors i fruites riques i bons manyocs de billets de Banc que valien una meitat més que'ls del Banc d'Espanya.

Aquell mal home tenia la pell de cuiro i un carbaçó al lloc del cor, i si era lleig per fora, per dintre encara ho era molt més.

Per tan ma's camins anava que un dia va fer una mort. La justícia va buscar-lo i el va empresonar i va condemnar-lo a garrot.

I ¿què direu que va fer l'amo per salvar-lo? Una cosa mai vista. Va fer responsable de l'assassinat al seu propi fill i mentres al mal moço li freien les cadenes, al fill el portaven al pal i va morir a mans del butxí... I el butxí fou aquell mateix moço malcriat i poca-vergonya... perquè li pagaren per l'ofici trenta miserables diners.

Per tota aquella terra va començar-se a dir que'l senyor s'havia tornat boig. El cert és que feia coses molt estranyes. Li dava per dir que aquell home li pertocava, que l'havia comprat amb la vida del seu fill i que, si no de bones en bones, de males en males havia de servir-lo... i d'estimar-lo. Un dia va emportar-se'l a les coves del castell i va ensenyar-li una de més negra que les altres, tota plena de serpotes, escorpins i uns gatots feréstecs amb uns ulls que feien fredat.

Va recordar-li el que per ell havia fet, va retreure-li la mort del fill, va preguntar-li si podia fer més encara del que havia fet i va amenaçar-lo, amb la cara roja de furor, emb tancar-lo allí si no mudava de comportament. Tan horrorosa era la vista d'aquella cova de bestioles, que l'infeliç va posar-se a tremolar i després va plorar i després va jurar ser tot un altre.

I per la por se va lograr el que no's podia amb l'amor.

I el pobre home fou convertit i acabà per estimar son amo i senyor i heredar la meitat de la hisenda.

I a fe que aquell bon amo fou tan bo al

donar son fill com l'amenaçar amb sa venjança, puix mai va deixar d'estimar-lo.

Com també Déu fou tan misericordiós al donarnos la sang de Jesucrist com a l'amenaçar-nos amb l'infern, puix que una i altra cosa les ha fetes per lograr, o a les bones o a les males, el fer-nos feliços.

—Bé vols dir que l'infern no l'ha fet perquè ens hi creméssim, sinó per portar-nos al cel per força. Potser sí que encara tindràs raó.

JAUME RAVENTÓS.
(De Proses de bon seny)

SOBRE'L DRET FORAL

El Col·legi de missers de Ciutat ha publicat un follet que conté un «Apendix» en projecte an el Còdic Civil espanyol, anunciant el mateix temps, una convocatòria per una assemblea dels seus Col·legiats per a deliberar sobre dues tendències. La de la majoria de la Comissió redactora del dictàmen i que és favorable a una codificació a la moderna; i un'altre, que segueix el vot particular de la minoria de la dita Comissió, que és partidari que subsistesca el dret balear.

L'anunci d'aquest projecte ha motivat la publicació d'una partida d'articles demunt «La Veu de Mallorca» «L'Almudaina» «La Veu de Catalunya» i altres periòdics de Mallorca, escrits amb diferents tendències, abundants, emperò, els partidaris de la conservació del dret romà en nostres Illes.

Nosaltres, encare que no hagem estudiada aquesta qüestió, a priori mos tiram de la banda que vé a rebustir nostra personalitat, i nostros furs, dins la legalitat i la justícia.

En números vinents fem comptes ocupar-nos d'una qüestió tant enreviscolada.

Garbes i Gavelles

Altra volta Lerroix

En Lerroix quan li convè les se tira de governamental i templat per tenir part en sa manjadora, gràcies a la liberalitat del govern de sa Majestat Catòlica; però quan està entre'ls seus torna axecar la bandera anticlerical. A un mili de propaganda electoral ha malparlat de les processons dels nins que se havien fetes en motiu de la Missió, desitjant als nins el benefici de les escoles radicals, i protestants que Barcelona consenti tals espectacles. «Es millor s'olor de dinamita—digué—que el de la cerall.»

«Tenim la derrota segura en les vinentes eleccions—afegeix—més jo pensava que al menys treuïem triomfant la minoria ara, amb l'actitut del «bloc» tenc por que no portarem a la victòria un sol diputat.

Es precis—continúa—saber si puc comptar amb els meus «bàrbaros», que vagin amb el garrot i el revólver a la mà per guanyar eleccions. S'han d'acabar les ridícoles processons de nins, i no hi ha radicals si no estan disposats a desfer-les sigui com sigui. Ja sé que algú ens vindrà a fer cara, i això és el que jo vull.

Hem d'enardir novament als paficics per tornar a empedir l'antiga tradició nostra.»

Referint-se a la guerra, desitja la victòria dels aliats, que acabarà amb les injustícies socials, extenent-se aquest triomf a Espanya. D'aquesta guerra sortirà un sol victoriós: el poble.

Ataca als neutralistes, afegint que Madrid és ara la capital diplomàtica d'Europa i ho serà del món quan els Estats Units declari la guerra a Alemanya.

Mes l'imbecilitat dels governs no ha fet una tasca paral·lela a les circumstàncies i no sab si Espanya a l'acabar la guerra, serà més gran o mes desgraciada.

Acabà el seu discurs dient que ha arribat el moment del resorgiment radical.

El Joc

Els periodistes, al conversar amb el senyor Ruiz Jiménez, han fet al·lusió a les denúncies de part de la premsa pels escàndols del joc, donant-se el cas d'haver perdut el dissabte passat mil pessetes un jove menor d'edat, al Círcol Agrari,

El ministre ha promès que es corretegirán aquests abusos.

Centenaris

Valladolid, patria del poeta D. Josep Zorrilla, ha donada la nota simpàtica de celebrar amb solemnitat religiosa i literaria el primer centenari del neixament del gran vat.

En Zorrilla era homo de fe sencera i robusta, ànima bohemina però cristiana de veres, per onsevulla que passà, passà cantant el lema sublim dels provensals: Patria, fe i amor.

Va esser cavaller i poeta, visqué honrat i morí pobre. Zorrilla era Espanya.

També Espanya entera celebra el tercer centenari de l'eminent teòleg Pare Suàrez, que tant alt ha posat el nom de la Companyia de Jesús i de la patria qui el ve neixer.

Conferencia d'en Gabriel Maura

Devant un públic nombrós i selecte, en el qual hi figuraven moltes senyores, ha donat en el Palace Hotel una conferencia don Gabriel Maura, desenrollant el tema: «La gestió espanyola al Marroc durant el període 1909-1916.»

Diputats per l'article 29

El resultat difinitiu de l'aplicació del article 29 per la renovació de diputats provincials és de 255.

DE LA GUERRA

Declaració d'en Wilson

En una declaració publicada el diumenge, al vespre, Mr. Wilson fa saber al país que pot trobar-se en la impossibilitat d'armar els vaixells mercants i d'adoptar altre mides contra la guerra submarina a causa de no haver obtingut autorisació del Congrés.

Afegeix que és necessaria, amb aquest objecte, una legislatura extraordinaria, però com que el Reglament permet una petita minoria fer obstrucció contra una majoria aplastant, Mr. Wilson proposa una sessió especial del Senat amb l'objecte de revisar el Reglament i autorisar els medis d'acció necessaris per a salvar al país del desastre.

Per la pau

En nostra Dama de Paris se han reunit dies entera més de cinc mil pelegrins, tots ells dels departaments anomenats Les Landes, casi paisans de San Vicens de Paül.

Son anats en piedosa pelegrinació devant Nostra Senyora per a suplicar-li que en la seva intercessió acursi els dies de la guerra, que assolen a Fransa.

Son commovedores i edificants els actes de pietat colectiva que és nota en la nació veïna, i si després de tant dures proves com sofreix surt purificada i torna a Déu, no serà petit el bé que haurà tret de la guerra.

Mallorquines

CANVI DE NOMS

Sa Marjal, ens ha fet recordar la mica de indignació que sentirem quant verem en els diaris ciutadans, que uns quants noms de pobles de Mallorca, per gracia i virtut d'un ministre, havien estat canviats. Sant Llorenç del Cardessar i Campos, per més que s'hi empenyi el ministre de destrucció pública, no seran mai *Campos del Puerto* ni *San Lorenzo del Cardazar*. El nom d'un poble no és tan fàcil de canviar com se canvia el coll o la corbata un ministre.

Perque es vegi si té poques feines aqueix bon senyor, recordarem an els lectors l'humorada que va tenir aquest estiu passat suprimint de Reial Orde la nota *suspensio* que's posava a la pa-peleta dels estudiants reprovats, per un'altra que encara no sabem quina serà. Qui sab si: *Tha suspensio* o *Calabaza!* Quines ganes de gastar paper i... fer el ridícul.

Amiga *Sa Margal*, feis molt be en donar a vostre poble sou nom primitiu, xo és, *Sa Pobla de Vialfas* en lloc del mal nom que li posaren.

NOTES DISCORDANTS

Crèim haver lletgít que a Campos - *del Puerto*, *no!*—s'hi ha fundat una societat a ont se dona culte a nostres lletres, de lo que n'estam molt contents. Més el corresponsal que fa la resenya de les conferències que donen en dita societat, a ont s'estima nostra llengua, és tan ignocentó que s'ha pres en serio aixó de *Campos del Puerto* i ho posa en lletres així de grosses en el diari a ont envia sa correspondencia.

Homo, per Deu, senyor corresponsal, no sigau així que alabar nostres escriptors i nostra llengua i encapsar-ho amb *Campos del Puerto* són notes discordants que ens fan mal a les oreies. Consti que no ho deim per agraviar-vos. Es un consel d'amic.

CONFERENCIA

Dijous passat, en el Museu Diocesà de Ciutat continuà la conferencia que hagué de suspendre per falta de temps el P. Alcover. Feu historia de les murades de Ciutat il·lustrant sa conferencia amb projeccions. Fou molt aplaudit.

La de dijous qui vé la darà el notable pintor En Vicens Furió.

REBIR LO NYIC.

Noves d'Inca

Per lo que s'ha vist, estàvem ben informats an el número passat, quant diguerem que ben aviat es publicaria an els periòdics la llista de les persones que formarien el comité del partit conservador adictes an En Dato.

A principi de la setmana els periòdics de Ciutat ja duien que significats conservadors havien passat a Palma per significar davant D. Josep Socias la seva adhesió a la política representada pel Sr. Dato. El personal de la nova Junta és el següent:

D. Antoni Amer Sastre, Missè; D. Lloa-xim Gelabert, Propietari; D. Pere Amer Sastre, Propietari; D. Antoni Riera Bauzá, Metge; D. Pere Cortés Miró, ex-retgidor;

D. Ramón Reus Campins, retgidor; D. Juan Fiol Beltrán, retgidor; i D. Antoni Salas Garau, Procurador.

Diumenge passat nostre digne Alcalde D. Domingo Alzina va esser proclamat Diputat provincial per l'article 29 per no haver-se presentades més candidatures que les necessaris per cubrir les vecants de renovació.

La Veu d'Inca li envia l'enhonorabona pel seu encumbrament a la Diputació.

El fort vent que fé dijous passat va fer molta trencadiça a nostra arbreda, principalment an els ametlerars qui's troben a plena saba novella. Pels carrers i cases d'Inca hi va haver arrencades de portes i trencadiça de vidres i algunes persones en sortiren ennefrades.

CIRCOL D'ORRERS CATOLICS

II CONFERENCIA

EL RNT. PARE CASULLERAS de la Missió

TEMA:

ENSENYANSA «MONTESORI»

Demà dia 11 a les 8 i mitja de la nit.

CONGREGACIÓ MARIANA

Diumenge passat decapvespre el Coremer, Rnt. P. Ginart, va fer la plàfica de la reunió setmanal als congregants de Maria Inmaculada.

Amb parragrafs eloqüents les exposà les tres grans qualitats de que ha de estar exornat tot bon congregant: Fermesa en la fé, puresa de costums i apasionament en defensar sos sentiments religiosos. Agrada ferm an aquell centenar de joves que l'escoltaven.

A continuació se constituí definitivament la nova junta, el nomenclament de la qual foren lletgits per Mossen Aguiló.

Aquesta es la següent:

President: D. Jaume Estrany; Vice-President 1.er D. Antoni Socias; Vice-President 2.^{on} D. Juan Coll; Secretari: D. Bartomeu Caimari; Vice-Secretari: D. Bernat Aguiló; Tresorer: D. Abdón Beltrán; Vice-Tresorer: D. Guillerme Rayó.

Se nombraren també alguns Vocals, el nom dels quals no consignam per falta de lloc.

En el número 7813 del Bolletí Oficial d'aquesta provincia se publicà la següent relació dels Presidents i Suplents, designats per la Junta municipal del Cens electoral conforme mana l'article 36 de la llei, pera cada una de les mesos electorals que

han de constituir-se en aquesta Ciutat, en les eleccions que se celebraran durant el bieni 1917-1918:

Secció primera

President: D. Josep Martorell Beltrán.
Suplent: D. Antoni Grau Mulet.

Secció segona

President: D. Antoni Paris Beltrán.
Suplent: D. Josep Gonzalez Pagés.

Secció tercera

President: D. Joan Martorell Coll.
Suplent: D. Jaume Armengol Villalonga.

Secció quarta (Born)

President: D. Antoni Mateu Bisellach.
Suplent: D. Antoni Barceló Terrers.

Secció quinta (Son Gual)

President: D. Miquel Ferragut Ramis.
Suplent: D. Joan Estarás Calafat.

El dia dotze del corrent mes, dilluns prop-vinent, se celebrará, en el Jutjat de 1.ª instancia d'aquest partit, la tercera subasta d'una casa amb pati i corral situada en el lloc de Mancor (Selva), carrer Ample núm. sis.

Les condicions de dita subasta pública consten en el núm. 7823 del Bolletí Oficial i en la Secretaria de D. Pere Josep Serra.

MERCAT D'INCA

Preus que retgiren a nostro mercat

Bessó	a	75'00	el quintá
Blat	a	25'00	la cortera
Xexa	a	25'50	id.
Sivada	a	12'00	id.
Id. forastera	a	11'50	id.
Ordi	a	15'00	id.
i l. foraster	a	14'50	id.
Faves pera cuinar	a	29'00	id.
id. ordinarias	a	23'00	id.
id. per bestia	a	22'50	id.
Blat de les Indies	a	27'00	id.
Monjetes de confit	a	45'00	id.
Id. Blanques	a	44'00	id.
Siurons	a	34'00	id.
Fasols	a	00'00	id.
Garroves	a	07'50	el quintá

REDUCCIONS

CARTELLS de Reducció de Kilos a lliures—
En papé una pesseta; en cartó 1'75.

REDUCCIO de Kilos a arroves, lliures i un-ses al estil de Mallorca p'en Bartomeu Ramis.
20 centims.

REDUCCION de Kilos a libras y raillesimas.
Contiene, además, las reducciones de cuarteras a hectolitros, de canas a metros y de metros a canas con sus divisores—30 cents.

REDUCCION de Kilos a quintales, arrobas y libras con las reglas para hacer cuentas por Juan Vidal, Maestro de la Escuela Nacional de Llu-bi.
Una 25 cents.

Llibreria del Carrer de la Murta.—Inca